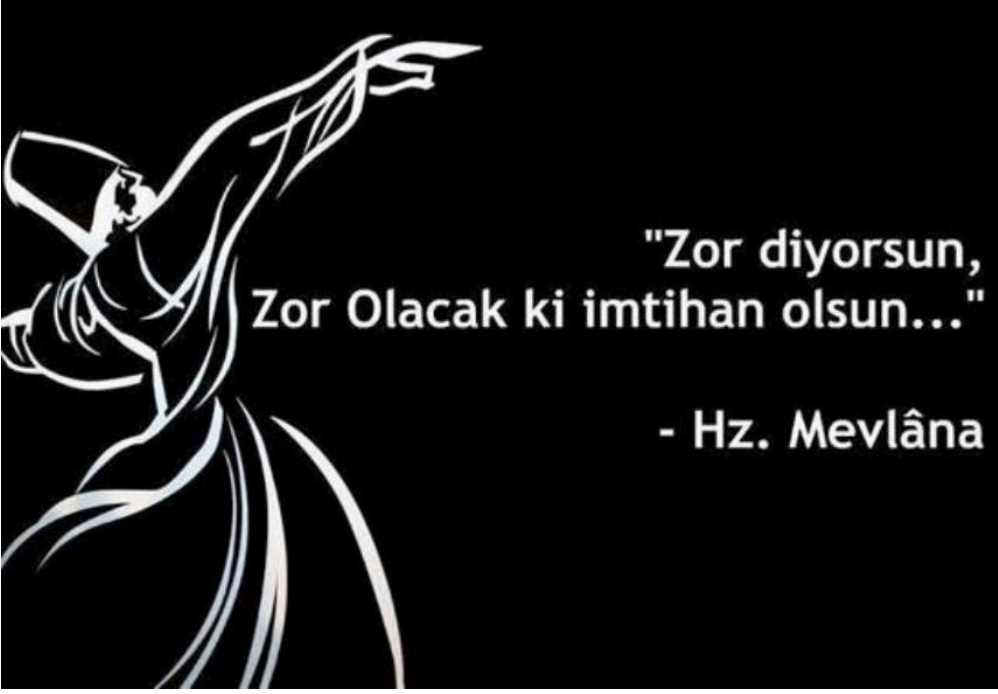

Hangi Hakla

– Mecit Aktürk · 16 Mart 2025

HANGİ HAKLA?

Say ki usta ressamısın, yerküreyse bir tuval
Fırçanı zincirinden çözmeyi murâd ettin
Muazzam bir tabiat... belki bir saray, kral...
Envai çeşit obje çizmeyi murâd ettin

İster bi' dağ çizersin, göl olur panaroma
Hilâlin etrafında yıldızlar semah döner
Ya da bir pîri fâni, kötürüm, kambur âmâ
Ne o tablo kararır ne o parıltı söner

İster, münasip görüp tasvir-i murâdına
Karıncanın sırtına koca bir dağ yüklersin
İster kederi serip Mecnû'nun suratına
Leylânın peşi sıra çöllerde sürüklersin

Yerli yerindedir hep tuvaline her nakış
Ne tasvirde abartı ne de bir taşma olur

İradeni izhara her münzevi hor bakış
Hem hayli abes, gülünç hem haddi aşma olur

Mümkün olsa da hani figürler gelse dile
Gözlerde şükür için sonsuz iştihak ıştır
Kör, kötürüm, kambura.. rolü verse de çile
Tablonda yer almaktan onur duymak yakışır
...

Bil ki bu âlem tuval, ressam ise El Bâkî
"Kûn" o mutlak Kâdir'in maharetli fırçası
Divane dudak büküp, isyan etse de şâki
Kitab-ı Mübîn gülzâr, El Emîn'se goncası

Rayihaya kodludur eşref-i mahluk geni
Nefsi rahat bıraksa ruh kerihden haz etmez
Muradı gül olan kul umursamaz diken
Harıyla dağlansa da zinhar itiraz etmez

Bilir hem; doğum niçin, gassal ve sal ne diye
Bağda gül, dalda yaprak hazanla neden kurur
Ve bilir ki her nefes muvakkaten hediye
Hücreler dahi yâ Hayy, yâ Hakk diye haykırır

Tahmine, tesadüfe yer yoktur kâinatta
Tuvaldeki her nokta, nakış yerli yerince
Gözde yaş gönülde gam, her türlü dram, hatta;
Fırtına, kar, boran, çığ; yaz-kış yerli yerince

Boz çamura can veren ilâhî o maya sır
Nutfedeki her zerre deryayı andırmakta
Arife ayan olan kalp gözü âmâyâ sır
İçinde nice hikmet ve aşk barındırmakta

Bir "ol!" emrine bakar vakur o yüce dağlar
Sökülür köklerinden kıyam için Toroslar
Mihmanı kibir olan akıl, izan, dimağlar
Hikmet-i İlâhîde çelik duvara toslar

Duysa da musallanın, salânın hitabını
Anlamaz; kabir kazan, va'z eden ezan ne der
Ne El Celîl'i bilir, ne Ümmü'l Kitab'ını
Nemrutları başı boş, hâlini hoş zanneder

Oysa perdeler kalkar Rahmân ile aradan
Arşa ulaşır o ses; inleyen bir garipse!
Korkunç bir son hazırlar El Müntakîm, Yaradan
Yürekler yangın yeri, mazlumlar muzdaripse

Adalet ince ayar; her şeyin bir vakti var
Tan doğarken ufuktan, şafaktan kaçır gece
Nemrutlar sevinmesin; El Kahhâr'ın ahtı var
Zalimi ihmal değil, imhâl eder sadece

Ey kadere isyankâr; saat mahşere beş var!
İster cürmü küçük gör, ister nefsini akla
Güzergâhında yokuş, yakında kara kış var
Hep bahar bekliyorsun; iyi de; hangi hakla?

Mecit Aktürk